

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Karen Templeton
Tündéerkert karácsonyra

RaeAnne Thayne
Csendes éj...

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Karen Templeton-Berger, 2012 – Harlequin Magyarország Kft., 2016*
A Bianca 303. eredeti címe: A Girl for all Seasons (Harlequin Special Edition)
• *Magyarra fordította:* Fejes Zsuzsa

© *RaeAnne Thayne, 2011 – Harlequin Magyarország Kft., 2016*
A Bianca 304. eredeti címe: Christmas in Cold Creek (Harlequin Special Edition)
• *Magyarra fordította:* Scheer Emília

Nyomtatásban megjelent: a BIANCA 303–304. számában, 2016
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-446-5

• *Kép:* Harlequin Books S.A.
A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Karen Templeton

Tündérkert karácsonyra

Szerencse lányai

1. FEJEZET

April Rossnál mindig is könnyen eltört a mécses. Amikor például tévét nézett, örökösen készenlétben tartott egy zsebkendőt, ha netán egy érzelmes reklám hirtelen nagyon meghatná. Azt még csak értette, hogy az utóbbi hetek eseményei – unokatestvérei viszontlátása, a házfelújítási munkák és bizonyos életre szóló döntések meghozatala – alaposan igénybe vették az idegeit, de hogy már holmi növények láttán is sírva fakadjon?!

Ez több mint szánalmas, gondolta, és egyetlen igazán divatos, márkás táskájából most is elővett egy zsebkendőt, hogy kifújja az orrát. Ráadásul pont vele történik ez, aki korábban még azt állította: mi sem egyszerűbb! Az ember elmegy egy kertészetbe, kiválaszt néhány fát, aztán felfogad két fickót, akik elültetik, és kész.

Néztek is nagyot az unokatestvérei!

Mivel az öböl felől hideg szél fúj, April összébb húzta magán vastag kardigánját, s egy halom tök mellett elhaladva a pénztárhoz sietett. A pult mögött ülő ősz bajszú férfi önkéntelenül is elmosolyodott.

– Úgy látom, valaki nagyon kimerült – mondta azzal a jellegzetes kiejtéssel, amely itt, a marylandi tengerparti vidéken olyan elterjedt volt, és amely Aprilben gyerekkorának nyarait idézte fel. – Szegénykém, félig meg is fagyott. Álljon csak oda egy kicsit a hősugárzó elé, én pedig megvárom, amíg átmelegszik, és elmondja, miben segíthetek. Nagyjából úgyis fejből tudom, mit tartunk.

Aprilnek erre megint eleredtek a könnyei, először is, mivel a férfi olyan kedves volt, másodszor meg a hősugárzóból kiáramló forró levegő miatt. Lehúzta a kesztyűjét, s miközben a kezét melengette, hálásan rámosolygott az eladóra.

– Háromholdnyi szemétből és építkezési törmelékből kell kertet varázsolnom. Méghozzá december közepéig, amikor az első vendégeim megérkeznek.

A férfi felvonta a szemöldökét.

– Csak nem maga az a kislány, aki a Rinehart-házat felújíttatja?

– De igen. – April a füle mögé tűrte szélborzolta hajának egy tincset, és a férfi felé nyújtotta időközben kissé átmelegedett kezét. – April Ross vagyok.

– Sam Howell. Örülök, hogy megismertem, kisasszony. – A kockás flaneldzsekit viselő férfi megrázta April kezét, aztán összefonta a karját maga előtt. – Azt mondja, három hold?

Beszélgetésüket egy kislány csacsogása szakította félbe. Sam erre szélesen elmosolyodott, kijött a pult mögül, és elkapta a feléje szaladó gyereket. A pöttöm teremtés világoskék harisnyanadrágot, hozzá piros steppelt kabátkát viselt, és sötét fűrtjeivel, kipirult arcocskájával igazán bájos látványt nyújtott.

– Apu azt mondta, választhatok magamnak egy tököt halloweenre – magyarázta, majd büszkén magasba emelte az egyik lábát. – És új cipőm is van! Látod? – Minden jel szerint nagyon elégedett volt a divatos, fényesen csillogó darabbal.

– Nahát, Miss Lili, ez igazán szép cipő. A papád választotta?

A kislány hevesen megrázta a fejét.

– Nem. Teljesen egyedül találtam meg a boltban. Mit gondolsz, anyunak is tetszene?

– Hát persze! Egészen biztos vagyok benne.

Lili rávillantotta szép kis tejfogait Aprilre, aztán tovább csodálta a lábbelijét.

– Apu szerint ez olyan királykisasszonyos.

– Az bizony! – szólt közbe elismerően April, s mivel háta mögül felhangzott egy mély hangú nevetés, megfordult. Még a lélegzete is elállt, amint megpillantotta a magas, széles vállú idegent, akinek arcát félig eltakarta egy idétnen, fülvédős sapka. A férfi a karjára ültette a kislányát, és úgy tett, mintha meg akarná harapni a vállát.

Aprilnek elszorult az íve, ahogy a gyerekkuncogását meghallotta. Akaratlanul is idegesen forgatni

kezdte ujján a jegygyűrűjét. Jó, lassan már levehetné, de ha rajta volt, valahogy... biztonságban érezte magát. Mintha még mindig vigyázna rá a legszeretettelőbb és legnagyobbvonalú ember, akit valaha ismert.

– Miss Ross – szólalt meg Sam, miután az apa lefejtette nyakáról a kislány kezét, majd talpra állította a gyereket –, ő Patrick Shaughnessy, ennek az ifjú hölgynek pedig nagy szüksége van önre – kacsintott cinkosan a férfira.

Ha eddig April fázott, hát most hirtelen nagyon melege lett zavarában, és értetlenkedve bámult az eladóra, aki láthatóan élvezte a kínlódását.

– Tudja, a Shaughnessy a legjobb kert- és tájépítők az egész államban – segítette ki végül Sam.

– Még hogy az államban? – Patrick kicsit April felé fordította a fejét, ám épp eléggé ahhoz, hogy láthatóvá váljon a szeme, amely még kékebb volt, mint az övé. Szinte lézersugárként világított az arcából, pontosabban arcának abból a részéből, amelyet nem fedett el a sapka. Ez a fantasztikus szempár pedig nyomban elsötétült, mihelyt találkozott April tekintetével. – Én inkább úgy mondanám, hogy az egész keleti parton.

Némi habozás után a férfi odanyújtotta kesztyűs jobbát Aprilnek, majd nem egészen tiszta dzsekije zsebébe süllyesztette. Egy pillanattal később már a tekintetét is elfordította róla, minden valószínűség szerint azért, hogy szemmel tartsa a kislányát, aki olyan gondterhelten vizsgálgatta a tököket, mint egy igényes vevő a használt autókat.

– Feltételezem, a kertje kialakításához kellene némi segítség.

Vegyél gyorsan egy nagy levegőt! – parancsolt magára gondolatban April.

– Először azt hittem – kezdte –, elég lesz, ha egyszerűen vásárolok néhány fát, és felfogadok valakit, aki elülteti őket. Csak itt jutott eszembe, hogy egy csokor zsályát se tudok életben tartani.

A férfi szája széle megremegett.

– És mekkora az a telek?

– Körülbelül három hold. – Egy jeges fuvallat elnyomta a hősugárzó melegét, mire April vacogva megpróbált még jobban beleburkolózni kötött kabátjába. Soha nem járt még ősszel St. Mary'sben, úgyhogy fogalma sem volt, milyen rémes tud lenni ez a nyirkos, hideg idő. – A nagyanyám házat szeretném visszaalakítani panzióvá, ezért kellene a kertnek is valahogy mutatósan kinéznie.

Patrick szája újra picit mosolyra húzódott.

– A Rinehart-házról van szó?

– Igen. Honnan tudja?

– Ez egy kisváros – közölte minden további magyarázkodás nélkül a férfi.

April egyre jobban idegesítette, hogy a fickó folyton elfordítja róla a tekintetét, ráadásul Sam is otthagya őket, hogy segítsen a kislánynak tökök választani.

A férfi összefonta a karját maga előtt.

– Készített már valamilyen költségvetést?

– Nem igazán – felelte bizonytalanul April, s ahogy Patrick végre megint ránézett, újra elöntötte a forróság... méghozzá mindenütt. Hát nem jött épp jókor...

– Mégis mennyit szán rá? – firtatta a férfi, miközben figyelmét újra a gyerekekre irányította. – Néhány száz dollárt? Vagy néhány ezret?

– Sajnálom, de őszintén szólva, fogalmam sincs. Mindenesetre a pénz... nem jelent gondot.

April még mindig nem tudta kiheverni a sokkot, amely akkor érte, amikor kiderült, hogy Clayton egy egész vagyont hagyott rá. Háromszor is felolvastatta magának a végrendeletet, mert nem volt benne biztos, hogy jól hallotta. Clayton kísérelését azonban már egyedül olvasta el.

Igen, minden a tiéd. Azt csinálsz vele, amit akarsz. Amint látod, betartom az ígéreteimet...

– És egyedül akarja megvalósítani az elképzelését?

April felnevetett.

– Azt hiszem, nem gondoltam át alaposan. De bárhogy is van, engem szinte mindig meg lehet találni otthon, úgyhogy... El tudna jönni esetleg még a héten, hogy személyre vegye a telket?

– Előbb bele kell nézmem a naptáramba, de elvileg nem probléma.
– Szuper! – April letette a napszemüvegét meg a kesztyűjét a pultra, hogy előkeressen egy névjegyet a táskájából.

Miután a férfi is átadta neki a magáét, felcsendült a kislány hangja:

– Apu, találtam egyet!

– Rögtön jövök, drágám! – A férfi búcsúzasképp kurtán biccentett April felé, és máris indult.

Fura egy alak! – gondolta April, majd vállára akasztotta a táskáját, és visszament a kocsijához. Egy ilyen Lexusról még álmodni sem mert volna öt évvel ezelőtt. Ám alighogy a kormány mögé ült, rájött, hogy megfélekedezett a napszemüvegeről. Jellemző! – húzta el a száját.

Fejcsóválva visszatért a kertészethez, s miközben a napszemüvegét meg a kesztyűjét elvette a pultról, újra meghallotta a kislány ellenállhatatlanul aranyos kuncogását. Kíváncsian odalopózott a halomban álló tökökhöz, és nézte, ahogy Patrick felváltva mutogat két nagyobb darabra.

– Legyen az! Nem, inkább ez! Nem, mégis inkább az! Bár, ha jól meggondolom...

Szerencsére a férfi háttal állt neki, így aztán ő észrevétlenül figyelhette a megható jelenetet.

Patrick közben levette idétlen sapkáját, szabadon hagyva már-már katonásan rövidre vágott, sötét haját. Ebben a pillanatban hirtelen feléje fordult, s amint megpillantotta Aprilt, torkára forrt a szó, és lehervadt az arcáról a mosoly. Kihívó arccal nézett rá – méghozzá olyan arccal, amelynek jobb oldalát sebhelyek és elszíneződések borították.

April rémulten sarkon fordult, s mint akit tetten értek, kimenekült az üvegházból. Odakint mindenekelőtt nekitámaszkodott a kocsijának, hogy feltörő hányingerét leküzdje. De nem Patrick látványától lett rosszul, hanem mert ő...

Nem, ezt nem fogja soha megbocsátani magának! Hogy viselkedhetett ilyen otrombán?! Mit gondolhat most az az ember...

Szeme sajgott a hidegtől és a könnyektől. Legszívesebben bevágódott volna a kocsiba, hogy meg se álljon, mondjuk, Uruguayig. De hát ez sajnos nem lehetséges, és nem csupán azért, mert nem hozott magával semmiféle igazolványt.

Mélyen beszívta a levegőt, aztán fogta a kezitáskáját, és reszkető lábbal visszabotorkált a kertészethez. Mert aki vétkezik, de nem képes jóvátenni a bűnét, az arra van kárhozzátva, hogy újra elkövesse. Vagy valami ilyesmi, próbálta felidézni magában a mondást.

Sam már messziről mosolygott rá.

– Na, ezúttal mit hagyott el?

– A józan eszemet – mormolta alig hallhatóan April, és a nyakát nyújtogatta. – Patrick itt van még?

– Épp most ment el. A hátsó bejáratnál parkolt – fűzte hozzá a férfi, amikor látta April meghökkenő arckifejezését. – Szüksége van még valamire?

Igen! Egy másik kertészre, jutott eszébe tüstént a megfelelő válasz Aprilnek. De mivel nem volt kedve magyarázkodni, sőt igazából nem is tudott volna mit mondani, csak megrázta a fejét, és a hideg szélben újra nekivágott a kocsijához vezető útnak. És közben nagyon nyomorultul érezte magát.

Hát ez várható volt, gondolta hazafelé autózva Patrick a bosszúság és a rezignáltság keverékével, mert nagyjából hozzászokott már az efféle helyzetekhez. Amihez viszont egyáltalán nem szokott hozzá, az a sajátos fizikai reakció volt, amellyel annak a törékeny, vörösesszőke nőnek a láttán lepte meg a teste.

Patrick örömtelen mosolyra húzta a száját. Úgy tűnik, mégsem vészett ki belőle egészen az élet, legalábbis a libidója még ép. Cserébe azonban teljesen megbolondult. Hiszen az, ahogy a nő megijedt tőle, nem arra vall, hogy a vonzalmuk kölcsönös lenne. De ettől eltekintve is elég visszatartó erőt jelent számára a hölgy bal gyűrűsujján csillogó vastag jegygyűrű.

Mi legyen hát? Vállalja el ő a megbízást, vagy adja tovább az apjának, esetleg valamelyik fivérének? Igazából szívesen lemondana erről a kísértésről – meg a vele járó idegeskedésről és kudarcról. Másrészt viszont nehéz lenne kihagyni az alkalmat, hogy egy kicsit provokálja a hölgyet.

Mit számít, hogy ő olyan csúnya, mint a sötét éjszaka?! A világ tele van hozzá hasonló fickókkal, az édes kis April Ross-félék pedig úgymint kénytelenek együtt élni a látványukkal.

Ahogy a St. Mary's Cove-től délre fekvő új településhez ért, egy kereszteződés előtt megállt, és ökölbe szorította, majd újra kinyitotta a jobb kezét. Muszáj volt megtornáztatnia az ujjait, mert az izmai számos műtét és négyévi fizioterápia ellenére is csak félig-meddig használhatók. De legalább megvolt még a keze.

– Apu?

Na és a kislányának is megvolt még az apja, még ha csak egy Frankenstein fiához hasonló, összeeszkábált lény képében is. Elszorult a torka, amikor tekintete a visszapillantó tükörben Lilire tévedt, aki az élete értelmét jelentette. Természetesen hálás volt azoknak az orvosoknak, terapeutáknak és pszichológusoknak, akik összerakták, de valahányszor már a halált kívánta fájdalmában, az jutott eszébe, hogy a kislányának – az anyjával ellentétben – szüksége van rá, s ebből merített erőt, hogy túlélje azt a napot, majd a következőt meg a rá következőt.

– Kifaragjuk még ma a tököt?

Patrick újra a tükörbe nézett, de csakis a gyereket figyelte.

– Nem lenne jó – felelte. – Halloweenig teljesen összeesne.

– És mikor lesz halloween? – faggatta tovább Lili.

– Még ötöt kell aludni – mosolygott rá Patrick. Kislánya számára egyszerűen az „apu” volt, akárhogyan nézett is ki. Csak az számított, mit tett. Ő pedig, miután a felesége elköltözött, folyton arról biztosította Lilit, hogy soha nem hagyja el. – Addig kibírod?

– Azt hiszem, igen – felelte a kislány drámai sóhaj kíséretében. Patricket ez erősen emlékeztette Natalie-re, s hirtelen felötlött benne, milyen arcot vágott a volt felesége, amikor ő végre hazatért. A házasságuk ezek után gyorsan véget ért. Ám Patrick számára nem ez jelentette az igazi meglepetést, hanem az, hogy Nat ráruházta a szülői felügyelet jogát, ami akkor szabályosan sokkolta.

– Hová megyünk?

– Vissza a nagyihoz. – A hátsó ülés felől semmilyen hang nem érkezett, ami rossz jel volt. Patrick úgy döntött, megelőzi a kislány tiltakozását. – Sajnálom, drágám, de el kell mennem dolgozni.

Az egyik nagy előnye annak, hogy mind a hat testvére a közelben lakott, az volt, hogy bármikor akadt valaki, aki szívesen vigyázott Lilire. Édesanyja és legidősebb nővére, Frannie, egy négygyermekes háziasszony, szinte versengtek a kitüntetésért. Így aztán a lányáról egyáltalán nem lehetett azt mondani, hogy el van hanyagolva. Az utóbbi hónapokban azonban Lili egyre nehezebben szakadt el tőle, amikor valahová el kellett mennie. Ráadásul az elvált felesége látogatásai is inkább összezavarták a kislányt, mintsem biztonságot adtak volna neki.

Patrick leparkolt szülei nagy, kétemeletes házának felhajtóján. Kate O'Hearn Shaughnessy szokásos öltözékében fogadta őket, amely egy leggingből, meleg pulóverből és gyapjúcsizmából állt, s örvendezve magához ölelte unokáját.

– Menj a nagypapihoz! – borzolt bele a sötét fűrtökbe. – Bent van a konyhában. – Az asszony a fiára emelte a tekintetét. – Zöldséglevest főztem, eszel belőle?

– Szívesen. – Patrick követte édesanyját a hosszú folyosón keresztül a konyhába, s akaratlanul is összébb húzta magát, nehogy leverjen egyet a falon sorakozó családi fotókból. Ahogy a legtöbb házat St. Mary's Cove-ban, ezt is akkor építették, amikor még mind az emberek, mind az igényeik kisebbek voltak. Patricket ma is elképesztette, hogyan tudtak a szülei hét gyereket felnevelni itt. De sosem vágytak nagyobb vagy jobb házra, és ezt az elégedett életszemléletet továbbadták nekik is.

Lilianna már ott ült a magas etetőszékben, amely évek óta mindig az asztal mellett állt, és buzgón kanalazta a levest, noha otthon ilyesmihez soha hozzá sem nyúlt volna. Patrick szintén odatelepedett a lesúrolt faasztalhoz, s miközben élvezte a makulátlanul tiszta, barátságos helyiségbe beáramló napfényt, inge zsebéből elővette April névjegyét, és az apjának nyújtotta.

– Van egy új megbízásunk.

– Igen? – Joe összecsiszpentette a szemét, hogy jobban lássa a betűket. Nyilvánvalóan megint új szemüvegre lett volna szüksége. – És kitől?

– A régi Rinehart-ház tulajdonosától.
Apja felvonta a szemöldökét.
– Ezek szerint valaki megvette?
– Az egyik unoka megint panziót csinál belőle. Sam mutatott be minket egymásnak ma reggel. Joe a homlokát ráncolva visszaadta a kártyát.
– Amelia Rinehart hagyta, hogy teljesen lepusztuljon az az épület. Csodálom, hogy a lányok nem akarták egyszerűen lebontatni...
– Ott tartottuk az esküvőnk utáni fogadást – szólt közbe a felesége, és egy tál levest tett Patrick elé, majd maga is leült a többiekhez. – Akkor élte fénykorát a panzió.
– Meg mi is – tette hozzá somolyogva Joe.
– Tényleg ott voltatok? – csodálkozott el Patrick.
– Csak nézd meg az esküvői fotóinkat, majd ha kifelé mész! A ház akkor már régóta Amelia apósának a tulajdonában állt, s csak a második világháborút követően alakították át panzióvá. Miután meghalt a férje, Amelia nem adta ki többé a szobákat, de később a három unokája elkezdett nyaranta idejárni...
– Kimehetek? – kérdezte Lili.
– Várj csak! – A nagy odahajolt hozzá, és megtörölte levestől maszatos arcocskáját. – Nem volt ki a négy kereke annak az öregasszonynak, sajnos ezt kell mondanom. Állítólag a három lányával se nagyon beszélt, még azzal se, amelyik itt maradt St. Mary'sben. Az unokáit viszont minden bizonnal szerette, legalábbis a maga módján. – Kate hátradőlt, és elgondolkozva nézett a fiára. – Az egyikkel együtt jártál iskolába, ugye?
– Igen, Melanie-val. – Patrick kihalászott a levesből és bekapott egy szem krumplit meg répát.
– Legalábbis egy ideig, mert aztán ő és az anyja elköltöztek még az érettségi előtt.
– Szerinted az a lány komolyan rendbe akarja hozatni a kertet? – kapcsolódott be a beszélgetésbe Patrick apja, minthogy nyilvánvalóan unta már ezt az üres fecsegést.
– Miért ne akarná?
– Hát... mert elég könnyen elfogyhat a pénze.
– Úgy tudom, ez nem jelent gondot. Mindenesetre annyit mondott, hogy van elég pénze. Ráérsz ezen a héten?
– Mit akarsz tőlem?
Noha Patrick sokat tanult az alatt a majd egy év alatt, mióta újra a családi cégben dolgozott, még mindig újoncnak érezte magát.
– Ez elég nagy megrendelésnek tűnik, csinálhatnánk együtt is. Én majd elkészítem a terveket, de ami a határidők ütemezését meg az előzetes árbecsléseket illeti, abban te vagy a szakértő. Azonkívül benned jobban bíznak az emberek...
– Marhaság! – dörrent rá az apja.
– Mi? Hogy az emberek megbíznak benned?
– Nem erről van szó. – Joe szúrós szemmel méregette a fiát.
– Én csak szeretnék bevonni a munkálatokba – mentegetőzött Patrick, aztán lehajtotta a fejét, és többé föl se nézett a tányérjából.
– Arra való a mobiltelefon – dohogott az apja.
– Még emlékszem, milyen helyesek voltak azok a kislányok – merengett el Kate, majd felállt, hogy a mosogatóba tegye Lili tányérját. – Ez a fiatal nő most hogy néz ki?
– Kate! – marrant fel a férje indulatosan.
– Most mi van? Én csak beszélgetek. Te vagy az, aki arra akarja kényszeríteni a gyereket, hogy mindent egyedül csináljon!
Patrick már oda sem figyelt. A szülei állandóan noszogatták, hogy keressen már végre magának egy nőt, aki úgy szereti, ahogy van, de neki semmi kedve nem volt követni a jó szándékú tanácsukat. Épp elég kockázatot vállalt már eddig az életében, és ezekért mindig meg kellett bűnhődnie. Nem, köszöni szépen! Egyébként is csak akkor lett kicsit jobban, amikor már nem akarta sem magának, sem senki másnak görcsösen bebizonyítani, hogy semmi sem változott.

Amint végre el tudta fogadni, hogy az élete soha nem lesz már olyan, amilyen volt, visszanyerte belső békéjét, és megszabadult a lelkifurdalástól meg az önsajnálattól, amelyek miatt rendszeresen rémálmok kínozták. Az első nyugodtan átaludt éjszaka után kis híján sírva fakadt a megkönnyebbüléstől.

Akkor döntött úgy, hogy mindent el fog követni, csak hogy megőrizze a lelki békéjét – nem is annyira maga miatt, inkább a kislánya kedvéért, aki igenis megérdemelt legalább egy olyan szülőt, aki mindig ott áll mellette.

Patrick felismerte, hogy Lilinek szüksége van apára, méghozzá olyanra, aki belenyugszik a megváltoztathatatlanba, és nem tipródik örökösen azon, hogy mi lehetett volna.

Vagy épp mi lehetne...

Az ingzsebében ekkor megszólalt a mobilja, ő pedig elővette, és egy pillanatig a kijelzőn feltűnő ismeretlen számra meredt.

– Patrick Shaughnessy – jelentkezett be, aztán nagyot ugrott a szíve, mert a telefonban egy kedves hang csendült fel a déli államokban használt dialektussal, amely most erősebbnek tűnt, mint ahogy az emlékeiben élt.

– Mr. Shaughnessy, itt April Ross.

Patrick nem akarta, hogy a szülei is hallják a beszélgetést, úgyhogy felállt, és kísétált a folyosóra.

– Üdvözlöm, mit tehetek önért?

– Meg tudná nézni holnap a telkemet? Jó lenne mielőbb elkezdni a munkát. Nem gondolja?

Nocsak! – biggyesztette el a száját Patrick. A kis nőnek olyan határozott volt a hangja, mintha nem is az imént futott volna el előle, akár egy félénk nyuszi. Érdekes...

– Igen, a holnapi nap megfelel. Mondjuk kilenc tájban?

– Nagyszerű, akkor kilenckor találkozunk.

Mi... Mi ketten találkozunk, ízlelgette magában a szót Patrick, és bement a szülei régi bútorokkal és mindenféle kacatokkal telezsúfolt nappalijába, ahol Lili már ott ült a kandalló előtt, meglehetősen egyoldalú társalgást folytatva néhány viharvert babával. Amikor meglátta őt, olyan bizalomteljesen mosolygott fel rá, hogy Patricknek összeszorult a szíve. Istenem, mennyire szereti ezt a gyereket!

Csak miatta tanult meg újra mosolyogni. Miatta igyekezett értékelnit azt, ami az életben jó, és nem azon siránkozni, ami nem sikerült. Jó példát akart mutatni Lilinek, ahogy neki is azt mutattak a szülei. Leguggolt a kislány mellé, és két kezébe fogta arccsokáját.

– El kell mennem, drágám. Adsz egy puszit?

A kislány felállt, és a nyaka köré kulcsolta karját.

– Légy kedves a nagyihoz! – kérte Patrick, mire Lili nagyvonalúan bólintott.

– Oké!

Patrick eztán elköszönt a szüleitől, és kiment a kocsijához. A hideg szél belemart az arcába, és fájdalmasan összehúzta a forradásait. Nyugalansággal töltötte el a gondolat, hogy holnap újra látni fogja April Rosst, ilyen érzése pedig már nagyon-nagyon rég volt utoljára. Reználtan megvonta a vállát. Ahhoz képest, hogy micsoda poklon ment keresztül, ez már aligha jelenthet gondot. Főleg mert az egészsből úgysem lesz semmi, hiszen a nő férjnél van.

Hála istennek!

– Öt perce még nem ez volt rajtad – jegyezte meg Melanie.

April ingerült pillantást vetett az unokatestvérére, majd bekapcsolta az új kávéfőzőt. A régi már annyira nem illett most korszerűsített konyhájához, hogy akár műemlékvédelmet is kaphatott volna, ha nem olyan ronda. Ez a mostani viszont maga volt a szakácsok megtestesült álma.

A vadonatúj berendezéshez munkapultok és számos szekrény tartozott, továbbá egy kétkamrás pizzakemence, egy rozsdamentes acél borítású, hatalmas konyhasziget, valamint egy óriástűzhely hat platnival – ez utóbbi rózsaszínben, Mel kedvéért. April unokatestvére tízévi távollét után tért vissza St. Mary'sbe, ahol újra rátalált a szerelem, és ahol April rábeszélésére elvállalta, hogy séfként a panzió javára kamatoztatja szakácstudományát.

- Egyszerűen csak fáztam – mentetegetőzött April –, ezért vettem föl egy vastagabb pulóvert.
- Meg egy új farmert. És a hajpántod is...
- Hagyd már abba!

– Azonkívül ma reggel már a negyedik csésze kávéét iszod – tette hozzá sejtelmes mosollyal Mel, és zöldesszürke szeme vidáman megcsillant sötét frufruja alatt. – Ennyi koffeinnel olyan éber leszel, mint egy mókus a kerékben, és bár annak is szép a bundája, a mostani hajszíned nekem jobban tetszik.

Ebben a pillanatban nagy ásítással belépett a konyhába Blythe, April másik unokatestvére, aki Washingtonban dolgozott belsőépítészként, és csak néhány napra jött, hogy megnézzze a felújítást. Szőke hajához, magas, karcsú alakjához jól illett a legújabb divat szerinti, nyilván méregdrága ruhája, és persze neki is megakadt a szeme Aprilen.

- Nem valami más volt még rajtad a reggelinél?

Melanie jóízűen beleharapott az egyik saját készítésű fahéjas sütiébe.

– Még emlékszem Patrick Shaughnessyre a suliból. Az a fickó tényleg megérdemli, hogy egy nő kirittyentse magát miatta.

April fogta az időközben elkészült kávéját, és a régi, nagy pályaudvari óra felé fordult, melyet Blythe hajtott fel valami ócskapiacra, és hozatott rendbe. Még van tíz perc a férfi érkezéséig, állapította meg, és sóhajtva nekidőlt az egyik pultnak. Lassan ideje még néhány olyan részletbe beavatnia az unokatestvéreit, amelyeket eddig nem említett nekik.

- Gondolom, már akkor is jól nézett ki, igaz? – kérdezte óvatosan.
- Akárcsak Heathcliff az *Üvöltő szelek*ben. Pont, mint a fivérei.
- Vagyis akkor még nem voltak az arcán forradások?
- Forradások?! Úgy érted, nem egészen nyomtalanul begyógyult sebhelyek?
- Nem, ezek annál is rosszabbak. Fogalmam sincs, mi történhetett veled, de mintha... megégett volna.

- Micsoda? Komolyan mondd? Akkor szörnyen nézhet ki.

April bólintott.

– Bár ez csak az arca egyik felét érinti, úgyhogy eleinte fel sem tűnt nekem. De aztán mikor... – Megrázta a fejét. – Nagyon megrémültem.

Mel a homlokát ráncolta.

- Mégis mennyire?

– Annyira, hogy elfutottam, mint egy kislány, aki megijedt a mumustól. És hát ő... észrevette.

– Borzasztó – jegyezte meg Blythe száraz, tárgyilagos hangon.

– Ahogy mondd. – April tekintete a megnagyobbított, új konyhaablakra tévedt, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt az öbölre és a mólóra. Az ő külön kis mólójukra. Hirtelen eltöltötte a boldogság, amiért most magáénak vallhatja a házat, ám ezt a jó érzést rögtön elnyomta a lelki furdalás. Merthogy milyen áron is? – Különben van egy aranyos kislánya – tért vissza Patrickre, és szeme sarkából látta, ahogy Blythe és Mel sokatmondó pillantást vált. Újra feléjük fordult hát. – Azért mentem vissza a kertészetbe, hogy bocsánatot kérjek tőle, de már nem volt ott. Úgyhogy ha most megérkezik, először is pótolom a mulasztásomat.

- Te bocsánatot akarsz kérni tőle? – vont fel a szemöldökét Blythe. – Szerinted ez jó ötlet?

– Miért, neked van jobb?

– Persze! Tégy úgy, mintha mi sem történt volna.

– Hát ez igazán remek ötlet! – gúnyolódott April.

– Pedig komolyan gondolom. – Blythe megigazította rövid, szőke haját, amely ezüstösen csillogott a napfényben. – Tudom, hogy pocsékul érzed magad, de ő már valószínűleg hozzászokott az ilyesmihez.

- És ez felment engem?

– Nem, de azt biztosan nem akard, hogy még kényelmetlenebbül érezze magát.

April tétován a másik unokatestvére nézett.

- Te mit tennél a helyemben?

– Én? Kerestem volna egy másik tájépítést – mondta Mel, de ahogy látta, milyen ingerült fintort vág April, gyorsan hozzáfűzte: – Hagyatkozz az ösztöneidre, és tedd azt, ami szerinted a legjobb! Ebben a pillanatban csöngettek.

April kihúzta magát, és letette a csészéjét, hogy izzadt tenyerét a farmerjébe törölje.

– Oké, így lesz... hacsak az idegességtől nem hányom ki rögtön ezt a kávé – mormolta, azzal kisietett a bejárati ajtóhoz.

2. FEJEZET

Patrick még soha senkit nem látott ilyen mélyen elpirulni. Ráadásul April akkorákat nyelt, mintha rosszul lenne. Patrick felmutatta a notebookját, hogy emlékeztesse a lányt jövele céljára, ő azonban csak megrázta a fejét, mire vörösesszőke haja röpködni kezdett a válla körül. Patricket pedig ez valahogy irritálta, még ha nem is tudta volna megmondani, miért.

Azt viszont el tudta volna mondani, hogy April most csinosabb, mint ahogy az emlékeiben élt. Ezzel együtt a pulóver, a cipő és a hajpánt színeinek tökéletes harmóniáját inkább kissé kimódoltnak találta, és az is nyilvánvaló volt, hogy a lány eléggé kínosan érzi magát az előző napi szerencsétlen találkozásuk miatt.

– Még mielőtt elkezdenénk – szólalt meg April elszántan –, szeretném, ha tudná, hogy a tegnapi viselkedésemet megbocsáthatatlannak tartom, és nagyon sajnálom.

Patrick egy darabig két lehetőség közt ingadozott; nem tudta eldönteni, hogy felmentést adjon-e a lánynak, vagy nézze végig faarccal a kínlódását. De hát tény, hogy az ő látványát mindenkinek nehéz megszoknia, ezért fölösleges volna megsértődnie. Az emberek már csak ilyenek.

Ebben az „emberben” mégis volt valami, ami provokálta. Talán az ártatlan megjelenése? Kezét a nadrágzsebébe süllyesztette, és összehúzott szemmel figyelte a lányt. April olyan dacos nyugalommal vizsgozta a pillantását, mintha be akarna valamit bizonyítani. Valószínűleg inkább saját magának, mint neki.

– A tegnapi viselkedését?

A lány újra nyelt egyet, és még vörösebb lett. Azt azért a javára kellett írni, hogy nem bújt a férje mögé.

– Igen, ott a kertészetben – erősítette meg.

– Nekem nem tűnt fel semmi.

– Most bizonyára szórakozik velem.

Patrick összevonta a szemöldökét, vagy legalábbis azt, ami még megmaradt belőle.

– Én nem szórako...

– Ugyan már! Pontosan tudja, mire akarok kilyukadni. De ha ettől jobban érzi magát, majd kisegítem az emlékezetét. Szóval az a helyzet, hogy lehetetlenül viselkedtem, amikor megláttam a forradásait. Nem tudom, miért, hiszen egyáltalán nem így neveltek, de az biztos, hogy ha nem kérnék bocsánatot, nem tudnék többé tükörbe nézni. Természetesen maga ezt nem köteles elfogadni, nekem viszont mindenképpen meg kellett tennem. Na, akkor kezdhetjük?

Vagy öt-hat másodpercig Patrick hitetlenkedve bámult Aprilre. Úgy vélte, az, hogy a lány elnézést kért tőle, inkább a jó modorára vall, de mindezt nagyon energikusan adta elő, amit egyáltalán nem feltételezett volna róla. Ahogyan azt sem, hogy ilyen makacsul tudja rászégezni a tekintetét.

– Bocsánatkérés elfogadva – mormolta, majd zavartan megköszöri a torkát. – Azt hiszem, föl kellene vennie egy kabátot, mert elég hideg van idekint.

April kurtán biccentett, s máris eltűnt a házban. Rövidesen visszatért, nyomában egy magas, szőke nővel.

– Az unokatestvérem, Blythe Broussard – mutatta be April. – Ő felügyeli az építkezést, és volna néhány ötlete a kert kialakítását illetően.

Még mindig sehol a férj, gondolta Patrick. Érdekes. Persze lehet, hogy épp nincs is a házban.

Nem értette, mi ütött belé. Rengeteg női ügyfele volt már, de most először fordult elő, hogy azon tűnődött, van-e az illetőnek férje vagy barátja. Végül gyorsan összeszedte magát, és Blythe-ra irányította figyelmét, aki szintén egyenesen őrá nézett. Valószínűleg April már előre szólt neki, ezért bámulja úgy a forradásait...

– Oké, lássunk hozzá! – mondta Patrick, és notebookjával az előkert felé mutatott, amely a maga siralmas állapotában mintha az ő mostani életét jelképezte volna. – Csak önök után, hölgyeim!